

hørte for første Gang. Hans egen Søn, der var Bestyrer af Forretningen og i et og alt var hans foryngede Spejlbillede, efterlignede i Begyndelsen sin Faders ophøjede Ligegyldighed men kunde i Længden ikke dy sig for at blotte Gifttanden. Han maatte engang rejse sig fra Bordet, fordi Butiksklokken ringede, og da han vendte tilbage bemærkede han med Øjne, der lyste af Tilfredshed, at ogsaa en Slægtning af den fordrukne Sidse Rullekone efter Sigende skulde være bleven Minister.

Husets unge Datter Rosalie begreb ikke Aarsagen til den sære Stemning, der herskede ved Bordet. Hun var en køn lille Brunette, hvis Aabenmundethed og hele frimodige Væsen var baade Forældrenes og hendes Broders daglige Bekymring. Hun havde aldrig set sin københavnske Farbroder, og det var hende derfor — som hun sagde — saa inderlig knusende revnende ligegyldigt, at han nu var bleven Minister. De bar jo ikke engang det samme Navn.

Hun havde det i saa Henseende ganske som sine to Studenter-Fættre, der heller ikke interesserede sig for Politik, og hos hvem kun Ærbødigheden for Faderen og Respekten for den værdige Onkel holdt det ungdommelige Humør i Tømme. I deres unge Sjæle havde den tunge Slægtsarv fra Søren Smeds Trængselsdage endnu ikke fundet nogen Rugeplads. Alle tre var de lykkeligt uvidende om de Sindets